

RONIĆ (1) *vb impf*

o jasne.

praes [1 sg ronię.] ◇ 3 sg roni.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Tracić przez wypadanie; przen; amittere Cn [co]: POd głową są Bliźnięta: á Rák wielonogi Pod brzuchem: pod nogami zádniemi Lew írogi. Tu drógá nagorętlza iest lónecznych koni: Tu ziemiá zá kolámi/ ziemné włofy roni. KochPhaen 6; [Ronię/ Vomo, ructo, egero, eiicio. Volck Xxx3].

Formacje współrdzene: poronić, uronić, wyronić, zronić; poraniać; poroniać.

Cf RONIENIE, **RONIONY**

LWil